

اگر علوم صیغه دینی پیدا نکنند سودمند نخواهد بود

آیت الله جوادی آملی گفت: حرمت و ارزش علم به اندازه معلوم است اگر معلوم، عالم را بعد از مدتی رها کند علم هم رهاشدنی است و اگر معلوم همراه عالم به جهان دیگر هجرت کند و همسفر او باشد این علم، نافع است.

آیت الله جوادی آملی گفت: حرمت و ارزش علم به اندازه معلوم است اگر معلوم، عالم را بعد از مدتی رها کند علم هم رهاشدنی است و اگر معلوم همراه عالم به جهان دیگر هجرت کند و همسفر او باشد این علم، نافع است.

به گزارش خبرگزاری مهر، آیت الله جوادی آملی در جلسه درس اخلاق هفتگی خود با تسلیت سالروز شهادت امام مجتبی (ع) به بیان و تفسیر حدیثی از آن امام همام پرداختند و بیان داشت: مرحوم کلینی از وجود مبارک امام مجتبی (ع) نقل می کند که آن امام همام فرمود: «كُونُوا أَوْيَةَ الْعِلْمِ وَ مَصَابِيحَ الْهُدَى»؛ یعنی بکوشید که ظرف دانش باشید و چراغ هدایت! یعنی طوری باشد که علاوه بر اینکه جان و قلبتان خالی از علم و معرفت نباشد تا راه خود را تشخیص بدهید، چراغ هدایت باشید تا به دیگران راه نشان بدهید.

وی در تشریح مفهوم حدیث بیان شده خاطرنشان کرد: امام نفروندند صرفاً عالم بشوید! یا تنها بروید حوزه و دانشگاه درس بخوانید، بلکه فرمودند ظرف دانش باشید که دانش از شما به جامعه منتقل شود همان طور که پیغمبر (ص) فرمود «التَّاسُ مَعَادِنِ كَمَعَادِنِ الذَّهَبِ وَ الْفِضَّةِ»؛ شما بکوشید که معدن علم و هدایت باشید.

آیت الله جوادی آملی ارزش علم را وابسته به ارزش معلوم توصیف کرد و بیان داشت: حرمت و ارزش علم به اندازه معلوم است، اگر معلوم، عالم را بعد از مدتی رها کند، علم هم رهاشدنی است و اگر معلوم همراه عالم به جهان دیگر هجرت کند و همسفر او باشد بلکه بعد از هجرت شکوفاتر شود این علم، نافع است. زمین شناسی، زمان شناسی، آسمان شناسی، دریا شناسی، سنگ شناسی، طلا شناسی، نفت شناسی و گاز شناسی همه اینها علوم است که سودمند است؛ اما تا صیغه دینی پیدا نکند و تا در اثر آن صیغه پایدار نباشد، سودمند نخواهد بود چرا که بعد از مرگ نه نفت و گازی هست نه آسمان و زمینی و نه دریا و صحرائی! اگر بعد از مرگ این معلوم وجود ندارد در نتیجه علم آن هم نخواهد بود؛ آن گاه انسان در آن عالم، عالم نخواهد بود و افسوس او این است که من چیزی تهیه کردم که مرا در این جهان همراهی نکرده است.

وی اظهار داشت: علمی حقیقتاً نافع است که هرگز نمیرد، اگر امیرالمؤمنین (ع) فرمود: «أَلْعُلَمَاءُ بَاقُونَ مَا بَقِيَ الدَّهْرُ»، هر عالمی را نگفتند، بلکه این بیان نورانی تعلیق حکم بر وصف نشانه علیت آن علم پایدار است، اگر معلوم رخت بریست، علم هم رخت برمی بندد، قهرماً عالم بودن او هم رخت برمی بندد. حضرت فرمود شما علم اصلی تان آیه محکمه است؛ یعنی خدا، اوصاف خدا، اسمای خدا، افعال خدا، اقوال خدا، آیات خدا، در حقیقت جهان را توحید پر کرده است.

وی متذکر شد: همان طور که از نظر عقیده فروعی داریم و اصولی، در بخش های علم و دانش هم این چنین است اگر آن علم توحیدی باشد، این معلوم به عنوان آیت الهی صیغه دینی پیدا می کند و در نتیجه ما را در جهان ابدی همراهی می کند و اگر آن اصول نباشد، و فقط صرفاً زمین شناسی، گاز شناسی، نفت شناسی و امثال اینها باشد چون «إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ» در پیش است معلوم رخت برمی بندد علمش هم رخت برمی بندد. باید همواره توجه داشت که ماییم و ابدیت ما و برای ابدیت، ما یک علم ابدی لازم داریم.

آیت الله جوادی آملی در ادامه سخنان خود اهمیت قوه انگیزه در همراهی قوه اندیشه را متذکر شدند و بیان داشت: عقل، لازم است ولی کافی نیست، عقل کارش اندیشه است اما ما با اندیشه به تنهایی به مقصد نمی رسیم، تا انگیزه ناب این اندیشه را همراهی نکند این علم می شود بی عمل، وقتی علم بی عمل شد نه تنها راهبر نیست بلکه بی ثمر نیز خواهد بود. آن دلی که کینه در آن نباشد، خیانت نکند، بد کسی را نخواهد، چنین قلبی آن علوم را به عنوان مظلوف می پذیرد.

وی در فراز دیگری از سخنان خود به جایگاه رفیع عالمان ربانی از منظر اسلام اشاره کرد و گفت: درباره عظمت مقام شهید کسی تردیدی ندارد، ما هم در زیارت ها به اینها عرض می کنیم «فِي لَيْتِي كُنْتُ مَعَكُمْ فَأَفُوزُ مَعَكُمْ فَوْزًا عَظِيمًا» رسیدن به این مقام آرزوی همه ماست اما نکته این است که در صحنه معاد، مرکب عالم را با خون شهید می سنجند نه خون عالم را با خون شهید، نه مرگ عالم را با مرگ شهید؛ قلم عالم، رقم عالم، علم عالم، مسطورات عالم، کتاب عالم را با خون شهید می سنجند، مباد علما می شود «أَفْضَلُ مِنْ دِمَاءِ الشَّهْدَاءِ». اگر شهید تا خون نداد زنده نمی شود، عالم تا رقم نزند زنده نمی شود؛ اگر عالمی قلم زد، رقم زد و جز از قرآن و حدیث چیزی نگفت، این هم اکنون «حَيَّ مَرْزُوقٌ عِنْدَ اللَّهِ»، این مقام برای علما هست و این راه باز است، اگر

این راه باز است و این مقام هست، غفلت از این، بدترین خسرات است.